

NÁVRAT NA MIZEON

*Miroslava
Dvořáková*

Díl VI.

Ditrux

Návrat na Mizeon

díl šestý

DITRUX

Miroslava Dvořáková

Série Návrat na Mizeon:

díl první – Arrakiel

díl druhý – Lissarius

díl třetí – Essius

díl čtvrtý – Sibiel

díl pátý – Teggen

díl šestý – Ditrux

díl sedmý – Rawantes

Série Návrat na Mizeon je součástí Megasérie Metaprostor. Další knihy z megasérie, včetně chronologie podle děje, jsou uvedeny v závěru za rejstříkem postav a pojmů.

Návrat na Mizeon

díl šestý

DITRUX

Erektiad, metropole Eriad

„Chceš říct, že můj bratranec Essius už není jenom Essius?“ ujistil se Rawantes.

„Jo, přesně tak,“ přikývnul Flebussion.

Arrakiel se na tvrdém polštáři netrpělivě zavrtěl. Šlupka se před chvílí se vrátil z Olixu, kam ho po krizi na Maharáví povolal Sibiel a konečně uváděl ty nejasné zvěsti na pravou míru. A že se tedy děly věci.

V době, kdy Flebussion otevíral portál na Olixu, věděli arcidémoni na Erektiadu o tom, co se na Mahráví semlelo, jen málo. Ale i z toho, co jim neochotně prozradil kretén Dorreson, lezly oči z důlků. Základna prý byla napadena proměněnci s tebechety. To samotné stačilo, aby nad veškerým osazenstvem základny Aliance zlomila hůl. Podle článku 03 Dohody z Rean-Kwanteru byli arcidémoni povinni uzavřít Maharáví do karantény. V praxi to znamenalo nechat se tebechety převálcovat s vědomím, že až ty děsivé kvarionské agregáty přemění veškerou industriálně využitelnou materii základny na své

vlastní duplikáty a usnou, vojska Aliance pak celý satelit vyhodí do vzduchoprázdna.

Všichni Arci-Tassiové, Arrakiel i Rawantes se seběhli v hlavním sále Tarionina paláce. Byli odhodlaní opustit bezpečí dračího světa, přesunout se na Maharáví a bojovat až do konce. Jediný spor, který potřebovali dořešit, spočíval v tom, zda to oznámit Rexovi, nebo se vypařit bez rozloučení. Ti, co chtěli odejít bez řečí, argumentovali tím, že by je Rex, jako jejich příbuzný, mohl na Erektiadu zadržet. Vzhledem k tomu, že by král věděl, že jdou na jatka, by nebylo divu. Jiní, kteří to chtěli Rexovi přece jen oznámit, argumentovali tím, že by jim Rex mohl dát na cestu nějaké pořádné zbraně. Jenže, proč by to dělal, když bylo předem jasné, že veškeré známé zbraně jsou proti tebechetům na nic? Draci si na sentiment nepotrpí. Nejhorší spor se týkal Rawanta, který – jak jinak, chtěl jít také. Arci-Tassiové se znovu rozdělili na dva tábory. Jedni chtěli Rawanta přinutit zůstat, jiní hlásali, že i Dárce života má právo o sobě rozhodovat sám, a že pokud celá rasa arcidémonů vyhyne, nebude už důvod na dohodě s draky bazírovat.

A jak se tak dohadovali a málem začaly lézat pěsti, přišla ta úžasná zpráva od Sibiela, kterou volal Šlupku na Olixu: *Všeho nechej, a přesuň se na Olixu!*

Nic víc, nic míň. Bylo jasné, že Sibieli použil tele-emitor, jinak by telepatický vzkaz z takové dálky neměl šanci dorazit. Ale už pouhý fakt, že regent není na Maharáví, nalil arcidémonům naději do žil. Sibieli je sice rapl, ale je tím posledním, kdo by utekl, zatímco ostatní čelí jisté smrti.

Šlupka si tedy otevřel bránu a zmizel. Po desíti hodinách se vrátil. Mezitím se arcidémoni od erektiadských dozvěděli další kusé zprávy. Civilisté z Maharávi se prý stačili evakuovat ještě před nastolením karantény. Tebechety se podařilo nějak zneškodnit ještě předtím, než se aktivovaly. To znělo naprosto šíleně.

Teď byl Šlupka konečně nazpět a uváděl ty zprávy na pravou míru. Vlastně se ukázalo, že byly pravdivé. Xan se Sibielem stačili ještě před uzavřením civilisty z Maharávi přestěhovat. Zneškodnili proměněnce, přičemž sedm vojáků zařvalo. Zatím Essius s Teggenem, jo tím vyřazeným agentem Aliance, který se osm set let vydával za raisi a sloužil jako kapitán v otcově ochrance, tebechety zneškodnili. Jak to udělali? Z toho, co Flebussion říkal, Arri pochopil jen tolik, že ti dva použili jakýsi starý trik zmizelých vahanských bohů, o kterém se Essius dočetl v knihovně debhátarů. Takže Essius to přežil, ale Teggen se vypařil. Alespoň tak to nejdříve vypadalo, dokud nevyšlo najevo, že i Teggen přežil, ovšem v Essiově těle. Tak proto už Essius není jenom Essius.

„Aliance tedy Maharávi zničila,“ konstatoval přiškrceně Rawantes. „A Rafedaxarr?“

Brebentící Arci-Tassiové rázem zmlkli. Zvědavě se na Rawanta dívali. O tom, že Daxovo bezvládné tělo bylo celou dobu od převratu ukryté v podzemní sekci X0 na Maharávi, nikdo z nich neměl ani páru. Sibiel se Šlupkou to drželi pod pokličkou a dobře věděli, proč.

„Beze změny,“ odpověděl s kamennou tváří Šlupka.

„Dobře,“ vydechl Rawantes a bylo vidět, jak se mu ulevilo.

Arri si z toho vyvodil, že jeho bratr stejně tak jako všechny ostatní, stačil z Maharáví přestěhovat i císaře. Takže Rafedaxar je taky na Olixu. Povzbudivě se na Rawanta usmál a otočil se ke Šlupkovi: „Samé dobré zprávy, strýčku,“ řekl, vytáhl z kapsy krabičku kuvisových cigár a zašermoval jí Šlupkovi před očima. Podle toho, že si jeho strýc od chvíle, co se vynořil z portálu, ještě nezapálil, Arri usoudil, že nemá co. „Ještě nám řekni, co můj super dokonalý starší bratr plánuje dál, a dostaneš odměnu.“

Krabička sebou v Arriho prstech šklubla, jak se Šlupka pokusil ji přitáhnout vůlí. Rozlehlou síní se rozlehl zlomyslný řehot Šlupkových potomků. Šlupka se na Arrakiela hrozivě zamračil. Arri pokrčil rameny a krabičku mu hodil. Flebussion si tak rychle, že to nebylo možné postřehnout ani arcidémoními smysly, zapálil. „Hmpf,“ zafuněl a zvrátil oči v sloup, jak si tu dlouho odpíranou lahodu vychutnával, „vy všichni jste moje krev. A já nejlíp vím, jak jste užvanění. Ne, že byste chtěli za každou cenu trousit citlivé informace drakům, to ne. Ale ono stačí se nějak blbě podřeknout a je z toho průšvih. Jo, draci jsou naši spojenci. Jsou to i naši příbuzní. Některým z nich, dokonce, i věřím. Ale ne všem. Právě proto vás radši nechám v nevědomosti, drahouškové moji. My, Arci-Tassiové, tu máme svůj úkol. Tak ho plňme. Ostatní nechejme na Arci-Quinnech, Arci-Fezzielech, Arci-Ukresiech, a dalších nafoukancích z našeho ctěného draze milovaného příbuzenstva.“

Těsně před svítáním čekal Arri na Keren na smluveném místě, v dolíku na Klopených stráních ze všech stran maskovaném hustými keři rebidníku. Jedné noci Arriho téměř přistihli dračí strážé v Kerenině posteli. Od té doby Keren trvala na tom, že scházet se dál v Rexově paláci už není bezpečné. Arrakiel s ní sice nesouhlasil, popravdě ho to plížení za vlastní ženou Dorresonovi pod čumákem i trochu rajcovalo, ale nechtěl Keren dělat další starosti, takže se podvolil. Aby své ženě ušetřil čas, sbíral do plátěného vaku lístky stříhony. Trhal jenom ty dva nejčerstvější z vrcholu každé snítky, protože ten otravný profesor Kradusson si zakládá na kvalitě.

Závan zčereného vzduchu ho předem varoval. Sotva se narovnal, už tam byla. Jeho žena. Navzdory pokročilé hodině čerstvá a voňavá.

„Arri,“ vydechla a skočila do jeho napřažené náruče.

„Sluníčko,“ syknul a pevně ji k sobě přitiskl. Okamžitě zapomněl na všechno ostatní. Jenom ji líbal. Jeho mysl explodovala na malé úlomky touhy. Její chuť byla víc, než co si kdy dokázal představit. Sladká a žhavá a horká. Potřeboval se do ní zabořit. Pohltit ji a naplnit.

„Počkej,“ sykla, když se ji pokoušel dostat z oblečení. Netrpělivě zavrčel. Pochopil, že se Keren snaží z jeho objetí vykroutit. Silou mocí se přinutil k disciplíně a pustil ji.

„Co je?“ houknul zklamaně. „Dorreson je lepší? Už mě nechceš?“ vyrážel ze sebe. Věděl, že reaguje špatně, ale bylo to už pět dní, co spolu byli naposledy. A celou tu dobu se Arri užíral bezmocným vztekem. Dorreson se totiž vrátil z vojenské výpravy a trávil zasloužený odpočinek se „snoubenkou“ a adoptivním „synem“. A dělal možné i nemožné, aby byl s Keren a Ysyaniem všude vidět.

Ten zatracený generál předváděl ideální rodinu. Snažil se upevnit v erektiadech dojem, že jako princeznin snoubenec je právě on tím nejlepším možným Rexovým následníkem. Arri doprovázející Rawanta na společenských akcích měl tu smůlu, že na ně narážel na každém kroku. Na recepci u Rexe, na šampionátu plivačů ohně, v parku u jezera, na vernisáži v Dassanině galerii. Dokonce i na vyhlášeném eriadském bleším trhu. Prostě všude. Šílel z toho. Keren je jeho žena! Ysyas je jeho syn!

„To nebudu poslouchat!“ zasyčela našťavaně Keren. „Copak jsi zapomněl? Vůbec bychom na sebe neměli sahat, jinak tě ze mě Dorreson vyčmucha!“

Zdalo se, že na to Keren taky trochu zapomněla, když se s ním tak bouřlivě vítala. Tím, že mu dala naději a pak mu ji vzala, jen přilila olej do ohně. „A jak blízko ti musí být,“ procedil Arri skrze zuby, „aby mě vyčmucha, hm?“ Přesto, že věděl, že drakům stačí k zachycení pachu opravdu málo, nemohl si pomoci. Zvykl si s ní být, když byl Dorreson pryč. Čím víc s ní byl, tím víc byl na ní závislý.

Nechala jeho rýpanec bez odezvy a řekla: „On něco tuší, Arri. Není idiot. Slyšela jsem, jak se na tebe ptal otce. Chtěl vědět, jestli jsi pro Rawanta skutečně tak důležitý, jak všichni tvrdí, nebo jestli je i jiný důvod tvé přítomnosti zde. Otec mu řekl, že máš pověření od regenta dohlížet, zda se k Arci-Tassiům chováme dobře. Protože nejsi Arci-Tassius, ale Arci-Quinn, je tu záruka objektivity. Taky nezapomněl zmínit, že jsi regentův mladší bratr.“

Arri zakoulel očima. „Žádný takový pověření mi Sibiel nedal,“ zabručel. Bylo mu jasné, že Sibiel dobře ví, co plánuje. Až bude

Rawantův úkol splněný, hodí Arri diplomatické manýry za hlavu. Utká se s Dorresonem a bude mu jedno, jak velký skandál tím způsobí.

Keren se zatvářila překvapeně. „Tak odkud to otec má?“

„Možná, že už se taky dovtipil, kdo vlastně jsem,“ šeptnul.

„Myslíš, že tě chce chránit?“ rozzářila se.

„To si nemyslím,“ povzdechl si. „Spíš chce udržet stávající bezvětrí co nejdéle, aby Rawantes stačil oplodnit všechny dračice ve frontě.“ *Už to nebude dlouho trvat*, ujišťoval ho Rawantes. Jenže pokaždé, když už to vypadalo tak, že zbývají poslední čtyři, odněkud se vynořily další dychtivé adeptky mateřství. Rawantes své choulostivé poslání zvládal mnohem lépe, než Arri očekával. Bral to jako práci, kterou musí udělat a v čase mezi ní dělal všechno proto, aby se rozptýlil, takže obrazil archívy a knihovny, navštěvoval instituty, kde se i jen okrajově zabývali technikou, prohlížel si továrny na zbraně i montovny křižníků. S potěšením studoval dračí technologie, ke kterým měli mizeonští až donedávna omezený přístup. Přesto pod Rawantovým vyrovnaným postojem Arri cítil netrpělivost. Dárce života počítal dny na Erektiadu stejně netrpělivě jako Arri. Už se nemohl dočkat, až se vrátí k Daxovi.

Kerren se shýbla k vaku s bylinami, který Arrakiel předtím upustil. Podívala se dovnitř a spokojeně se zakřenila, když zjistila, že pro dnešek má splněno. Odhrnula si stříbřité vlasy z čela a vyslala Arrimu vzdušný polibek poděkování a opatrně se uvelebila na svažující se břeh. Její oči nejistě těkaly, krásné rty se křivily v rozpačitém úsměvu.

Tak se chovala, jen když měla z něčeho strach a nechtěla, aby kvůli tomu vyšiloval.

„O jakou další nepříjemnou novinu se chceš podělit, sluníčko?“ zeptal se.

„Jde o Ysyana. To, že se na něj chodíš pravidelně dívat, nepomáhá.“

„Nikdy tam nechodím sám,“ zabručel Arri. To byla pravda. Pokaždé šel na cvičiště s některým z Arci-Tassiů nebo s Rawantem. Ale i on sám uznával, že všechno to šmírování výcviku mladých draků má jednoho společného jmenovatele, a sice jeho přítomnost.

„Řekla jsem mu o tobě,“ řekla s povzdechem.

„A jak to šlo?“

Objala si rukama hrudník. Tvářila se tak nešťastně, že se Arri musel přemáhat, aby se udržel na protějším břehu a nezabalil ji do náruče. „Moc dobře ne. Brzy mu bude pět. Nechová se jako typické dračí mládě jeho věku, které od matky očekává, že mu ustele hnízdo a nachystá večeři. Pořád se na něco ptá a já se snažím odpovídat, jak umím. Ale víš, odkud pocházím. Moje vzdělání z Ok-Sawonu na jeho nároky prostě nestačí. Snažím se to dohnat, ale on je rychlejší. A tak se často baví s otcem anebo právě s Dorresonem. Ti dva jsou jediní, kteří mají trpělivost se mu věnovat.“

„Snad má i nějaké učitele, ne?“ skočil jí do řeči Arri.

„To je právě ten problém, že ne. Do školy – takové školy, jak je známe, chodí mladí draci až po proměně. V dračí podobě se jim dost obtížně obracejí stránky v knihách. No, Ysyana má na rozdíl od ostatních tu výhodu, že je princ, takže má k dispozici několik knih

vyrobených speciálně pro něho. Ale to jen víc podněcuje jeho zvědavost.“

„Jsem rád, že je náš syn zvědavý,“ poznamenal dotčeně Arri.

Souhlasně přikývla. „Vždyť já taky. Ale co se některých oblastí týká, byla bych raději, kdyby nebyl. Včera se usídlil před videxovým válcem a sledoval seriál o kluzácích. Ani jsem si nevšimla, že to už skončilo. Pak dávali zpravodajství, u kterého zpravidla usne. To se tentokrát nestalo. Reportérka mluvila o tom šampionátu v plivání ohně, ze kterého byl tak nadšený, takže se díval dál. A na závěr neměla ta blbá ženská nic lepšího na práci než zmínit, *že tam byl i generál Dorreson se snoubenkou a synem, Ysyem. Princ Ysy plival oheň tak excelentně, že navzdory svému mládí zvítězil v juniorské kategorii, což dozajista potěšilo jeho i dědečka.* Ysy se nafukoval pýchou. Poskakoval, dupal, vůbec jsem ho nemohla zahnat do hnízda. Když se konečně zklidnil, zeptal se mě, proč vlastně říká Dorresonovi Dorresone a ne tati.“

„A cos mu řekla?“ zaskřehotal Arri. Hrudník měl stažený, že sotva dýchal.

Jeho žena na něj upřela oči lesklé neprolitými slzami. „Musíš pochopit, že tady na Erektiadu partneři nejdřív zplodí dítě a teprve pak, když se prokáže, že jsou plodní, následuje svatba. Když Ysy slyšel, jak ta reportérka o něm mluvila jako o Dorresonově synovi, nepřipadalo mu na tom nic divného.“

„Takže on žije celých pět let v dojmu, že jeho otcem je ten blbec Dorreson,“ konstatoval Arri.

„Nikdy se na to neptal,“ vzlykla. „Tak jsem to nechala být, abych mu nepletla hlavu. Mizeon s Erektiadem byly ve válce!“

„Pořád nevím, co jsi mu odpověděla.“

Keren si položila hlavu do dlaní.

„Pravdu,“ vydechla. „Že Dorreson není jeho otec. Že jeho otec je naživu a miluje ho a že není drak. Následovala katastrofa. Byl tak našťvaný.“ Keren si třesoucí rukou otřela tekoucí slzy. „Našťvaný je vlastně slabé slovo. Spíš šokovaný. Možná se cítil i ukřiždřený, já nevím. Vyletěl ke stropu tak prudce, že si narazil hlavu. Byl by spadl na zem a ublížil si ještě víc, kdybych ho nechtyla. Od té doby se mnou nemluví. Až přestane tručovát, bojím se, nač se zeptá dál. Protože jestli ho bude zajímat, co jsi zač, nemůžu mu lhát. Budu mu muset prozradit, že jeho otec je jedním z těch arcidémonů, které Dorreson tolik nenávidí.“

„Kdybych dostal jedinou šanci si s ním promluvit...“

Prudce zavrtěla hlavou. „To nemůžeš! Ysyan je příliš mladý, aby udržel tajemství.“

„Neřekl bych mu, kdo pro něho jsem. Jenom bych mu dal příležitost poznat, že my, arcidémoni, nejsme takové slizké stvůry, jak tvrdí Dorreson. Vždyť by stačilo, aby ses s ním ukázala na jedné z večerí, na které Rawanta jednou týdně tvůj otec zve. Sice tam většinou nechodím, ale pozvánku dostávám. A neříkej, že nedokážeš zařídit, abych dostal místo u stolu vedle našeho syna.“

„Taky dostávám pozvánku a nechodím tam,“ usmála se křehce Keren. „Vlastně mi připadalo trapné tam jít, když vím, že můj otec

s Rawantem nejspíš bude probírat, kolik dračic už se podařilo úspěšně oplodnit.“

„Můžeš to zdůvodnit tak, že chceš syna naučit, jak se má chovat u stolu.“

Keren si rozčileně vjela prsty do vlasů. „To myslíš vážně? Neuniklo ti, že Ysyas je drak? Nemá ruce, aby mohl používat příbor. A taky kolem sebe nadělá strašný nepořádek, když jí. Ressedena, vrchní číšnice, se na mě bude dívat jako na blázna, když ho tam přivedu!“

„Na tvém místě bych té dračici řekl,“ poznamenal Arri, „že očekáváš brzkou Ysyasovu proměnu, a tudíž pokládáš za potřebné ho na to připravit. Náš syn je princ. Není nic divného na tom, když je vychovávaný trochu jinak než ostatní.“

„No, možná bych to zkusit mohla,“ přikývla nešťastně Keren. „Ale nic neslibuju. Další pravidelná Rawantova večeře s Rexem je už pozítří. Je fakt, že Dorreson tam nechodí. Tou dobou bývá na velitelství.“

Arri se rozzářil při vyhlídce, že si konečně se svým synem promluví. Od Keren už věděl, že Ysyas se zajímá o palné zbraně a o vesmírné stíhačky – vlastně jako každý kluk. Když doprovázel Rawanta po erektiadských továrnách a laboratořích, pečlivě natahoval uši, aby mu z toho, co draci Rawantovi vyprávěli, něco v hlavě uvízlo.

„Slyšela jsem, co se stalo na Maharávi,“ vyrušila ho Keren a vstala, čímž naznačila, že je čas se rozejít. „Jsem ráda, že to tví příbuzní přežili.“

„Jo, to já taky,“ ušklíbnul se Arri.

„Slyšela jsem otce, jak o tom mluvil s Dorresonem,“ řekla. „Aliance prý dala arcidémonům rok na to, aby věci s debhátary vyřešili. Ten rok uplynul, ale dohody dosaženo nebylo. Dorreson očekává, že teď, když debhátarové vytáhli tebechety, odhodlá se Aliance Nový Mizeon zničit. Čistě preventivně. Prý je to jenom otázka času.“

Arri zpozorněl. „Nic víc Dorreson neřekl? Něco konkrétního, co by naznačilo, že o tom s někým z Aliance mluvil?“

„To ne, ale vypadal zklamaně, jako kdyby se mu něco nepovedlo. A otec na to řekl, že je rád, že celá ta myšlenka na spojení jde k ledu. Debhátarové podle něj zůstali uvízní v minulosti a nemá cenu snažit se je pochopit.“

„Aha, myšlenka na spojení,“ zamumlal zaraženě Arri. Od Flebussiona věděl, že ještě předtím, než našel Rawanta, se debhátarové snažili s draky uzavřít spojeneckou smlouvu. Debhátarové drakům nabízeli Dárce života výměnou za zničení Maharáví. Jenže arcidémoni je vyšplouchli, když drakům Dárce života poslali jako první. To asi debhátary naštvalo. Tak o jakém spojení to Rex mluvil? Znamená to, že draci dál, bez ohledu na to, že s arcidémony už jsou zadobře, tajně kují pikle s debhátary? Co by tak teď mohla jedna strana od druhé chtít? Musí to probrat s Flebussionem a možná by to měl vědět i Sibiel. Arri se roztržitě podíval na Keren a pak vzhlédl k obloze. „Už je světlo,“ vydechl. „Vím, že musíš jít.“

Hřejivě se usmála, ale ve tváři se jí zrcadlily obavy. „Uvidíme se nejpozději pozítří.“

Olixu, vojenská základna arcidémonů z Mizeonu

„Sibiele, tady jsi.“

Sibiel pěstí rozprsknul nejotravnějšího fantóma a otočil se za hlasem. Izzel se tvářila stejně, jako když jí v lepších časech majordomus kajícně oznámil, že hlavní kuchařka nakopala zadek dodavateli zeleniny.

„Copak se děje, máti,“ vydechl a shýbnul se pro triko přehozené přes vzpěračskou lavici.

Izzel se posadila na krajíček náradí a zarputile nakrčila čelo. „Jde o Owianu. Něco se musí stát. Už se na to nemůžu dívat! Místo aby byla šťastná, že se ten problém s dvojitým manželstvím tak elegantně vyřešil, chová se jak smyslů zbavená. Už zase je věčně zavřená v tom kumbále, ze kterého si udělala ateliér. S nikým nemluví, ani s Dirianou, a víš, jak ta dokáže být neodbytná. Myslela jsem si, že bude mít zájem alespoň o Melisu, když už teď ví, že ji Essius nepodváděl, ale kdeže. Jediným důkazem, že pro ni ta malá existuje, je fakt, že Owiana chodí sledovat, jak Melisa s Essiem – teda Teggiem, jezdí na koni. Už dvakrát jsem ji přistihla, jak sedí na stromě a...“

„Na stromě?“ podivil se Sibi. Kolem louky, kam chodili jezdit, žádné pořádné stromy vyjma zakrslých ovocných, nerostou. Široko daleko se táhnou obděláná pole, jen jižní obzor se vlní mělkými zalesněnými kopci. Asteroid Olixu obíhá v příznivé vzdálenosti od hvězdy. Pokrývá jej vegetace, žijí tu zvířata. Ve dvou malých městech a několika desítkách vesnic tu žije i několik tisícovek kolonistů, posbíraných snad ze všech koutů metaprostoru. Osadníci se zabývají zemědělstvím a řemeslnou výrobou a setrvávají zde na vlastní nebezpečí, protože formálně tento svět patří arcidémonům a jeho účel

je nepokrytě vojenský. Není tady tak bezpečno jako na Maharáví, protože většina skladů, hangárů a dalších armádních zařízení se nachází na povrchu. Budovy určené civilní podpoře utopené v zeleni sadů a polí jsou při pohledu z výšky nerozeznatelné od domů kolonistů. Dokonce jsou postaveny ve stejném slohu, což je prý zásluha generála Bordena Arci-Jeena, který se o základnu už několik staletí stará. Zlé jazyky dokonce tvrdí, že Bordenovi raisi už dávno zapomněli na vojenský výcvik, ale dokonale vědí, z jakých komponentů se skládá vyvážená krmná dávka pro krodochy. Učiněná idyla. Jeden by se tu cítil jako na dovolené, kdyby nehrozilo napadení z orbity nebo subprostoru.

„No ano,“ odsekla matka. „Ten strom je až nahoře na ostrém hřebeni. Ale z jeho větví je na tu louku dobrý výhled.“

„Essius, teda Teggius, ví, že je Owiana šmíruje?“

„Řekla jsem mu to,“ zabručela Izzel. „Ani to s ním nehnulo. Má oči jenom pro Melisu. Na jedné straně to chápu, protože s ní nemohl být tak dlouho, ale na druhé straně... Owiana je Melisina matka a jeho žena. Tuplovaně. A brzo se jí narodí další dítě. Mám strach, co vyvede dál. Potřebuju, aby sis s Teggiem promluvil.“

„A co mu mám tak asi říct? Essie a Teggene, postarejte se, aby Owiana přestala vyšilovat?“

„Ne, vysvětlí jim nebo jemu, krucinál, že Owiana se topí.“

„Topí?“ zapitvořil se Sibiel.

„V pocitech viny,“ štěkla Izzel. „A nedělej ze sebe pitomce! Řekni mu, že ona za ním nemůže přijít první, protože je přesvědčená, že si ho nezaslouží.“

„Mami, proč s tím chodíš za mnou? Jsem voják, krucinál!“

„Jsi regent. A Essius,“ Izzel se zamračila, „vlastně Teggius, vlastně jeho polovina, je vycvičený agent! Tak by měl vyšší autoritu poslechnout!“

Sibieli se proti své vůli rozchechtal, když viděl, jak matka s novým Essiovým a Teggenovým jménem bojuje. Když se ti dva tak exoticky spojili do jednoho těla, vyskytly se problémy s jejich oslovováním. Kdosi dostatečně škodolibý, nejspíš Ditrux navrhl, aby místo Teggen nebo Essius začali používat jméno Teggius. Naneštěstí se to ujalo. Teggius trávil většinu času v laboratoři s Urbielem a Ditem a pak, samozřejmě, s Melisou. Sibieli svého švagra vídal na pravidelných poradách vedení a na povinných snídaních u matky, ale jinak kolem něj chodil po špičkách, protože si uvědomoval, že Teggen, vlastně Teggius, potřebuje nějaký čas, aby se vyrovnal s tím, co se mu stalo. Sibieli se ani nesnažil si představit, jak musí být ta zdvojená identita pro Teggia obtížná.

„Dobře, mami,“ řekl Sibieli, když viděl, jak nasupeně se matka tváří. „Promluvím s ním.“ Popravdě, nedělal si iluze, že by to mohlo zabrat, ale bylo jednodušší to matce slíbit než poslouchat její nářky.

Izzel odešla. Sibieli zlikvidoval poslední cvičné fantómy a odebral se do sprchy. Byl spokojený, že tentokrát se mu podařilo utnout rozhovor s matkou dřív, než by se zase dostali k tématu „Razziel“, při kterém si vždycky vjeli do vlasů.

Sibieli byl totiž naštvaný na Alianci a tím pádem i na Razziela. A Izzel – jak jinak – Razziela bouřlivě bránila. Sibieli by se byl vsadil,

že Izzel by strýci omluvila i masovou vraždu, pokud by se to netýkalo vlastní rodiny.

Sibimu se nelíbilo, že Aliance donutila arcidémony rozbombardovat Maharáví. Byl přesvědčený, že k tak razantnímu zákroku nebyl důvod. Tebechety nebyly aktivovány, infekce agregáty nehrozila. Přesto se na Olixu dostavil koordinátor Kendrick, takový rozvlněný brüss, aby regentovi osobně vyřídil, že Trojka na zničení Maharáví z preventivních důvodů trvá. Sibi z toho vyvodil, že Aliance to chce jen proto, aby přinutila arcidémony prokázat loajalitu. Když to rázně odmítl, ten mazlivý brüss ho upozornil, že pokud Maharáví nezničí arcidémoni, udělá to Aliance, ale že to bude mít vliv na vztahy. Aliance by pak přestala být zdrženlivá ve vztahu k Mizeonu. Dál ten navoněný kocour Sibielovi jemně připomněl, že lhůta, kterou Aliance vyměřila arcidémonům k nastolení smíru s debhátary, vypršela. Proto Sibiel se skřípajícími zuby vydal pokyn Bordenovi, aby Maharáví zničil.

Sibiel zamířil z tělocvičny, kterou si s Grennonem a Teggiem zbudovali z nevyužívané stodoly, přes dlážděný dvůr podél chlévů pro krodochy do své pracovny. Cha! Pracovna zařízená jako selská jizba, plná těžkého vyřezávaného nábytku. Hruža! Tento statek patřil původně Trixenovi. Bratranec ho zařídil jako letní sídlo a měl v plánu ho věnovat své ženě Brigitě k narozeninám. Trixen chtěl, aby se tu Brigita cítila dobře, což obnášelo chlévy plné dobytka, sikossí úly na

zahradě a čirikavy sedící na vejcích. Trixen zemřel dříve, než stačil Brigitě statek věnovat, ale jinak se tu nic nezměnilo. Raisi stále vyháněli krodochy na pastvu a kuchařka dál každé ráno stloukala máslo. Brigita se sem po evakuaci z Maharávi odmítla být jen podívat a nastěhovala se s Qadrenem a vnučkami na nedaleký statek, který dřív patřival Fezzielům. *Všechno by mi ho tam připomínalo*, řekla příbuzným. *Ale vám se tam bude líbit.*

Konečně všechny děti pohromadě, rozplývala se Izzel. Je tu spousta místa pro Grennona s Dirianou, Wrellu s Jeronesem a Attesiem a dokonce i pro Owianu s Teggiem a Melisou. Pro Sibiela to znamená se každé ráno dostavit ke společné snídani a utužovat pod matčíným ostrížím zrakem rodinné vztahy. Nejvíce disciplinovaně se chovají Wrella s Jeronesem. Vždycky nadnesou hodnotné téma k diskusi a nikdy se netváří otráveně. Attesius se pošťuchuje s Melisou, nebo odpovídá na její otázky, přičemž si z ní často utahuje a dospělí to uvádějí na pravou míru. *Ne, Meliso, zdejší krodoši nenosí na pastvu brnění. Nemají vůbec žádné brnění. Nevědí, že jsou na vojenské základně. Ne, opravdu nemají to brnění v opravě. Ani ve skladu.*

Diriana s Grennonem se pravidelně dostavují pozdě s výmluvou na Dirianin delikátní stav. Sestra má rodit každou chvíli. Podle toho, jak je „velká“, to budou nejméně dvojčata. Ona i Grennon svítí štěstím.

Owiana povinné snídaně ignoruje, zato Teggius s Melisou si je, jak se zdá docela užívají. Pokud neprobírají s Attesiem zásadní záležitosti světového významu, špitají si do ucha šílené pohádky o mluvících stíhačkách.

Suma sumárum všichni úspěšně předstírají, že Owiana neexistuje.

Owianin ateliér se nacházel v podkroví sýpky. Nahoru vedlo úzké dřevěné točité schodiště, jehož stupně při každém došlápnutí významně zavržaly. Sibiel sestru podezíral, že si to místo vybrala úmyslně, aby byla před každým, kdo ji přicházel vyrušit, včas varována.

„Owiano?“

Skláněla se nad hroudou hlíny, špachtlí na ní něco tvarovala. Měla na sobě kombinézu, kterou nosí personál v armádním depu, jen mnohem špinavější a otrhanější. V pase jí byla díky těhotenství už trochu těsná. Její tvář se leskla potem. Medově zlaté vlasy potažené šedým povlakem mastné špíny měla v týle smotané do nepořádného uzlu. Vypadala zcela zaujatá, ale samozřejmě, že o něm věděla. „Co je?“ Její hlas byl zastřený a chraptivý, jak nebyla zvyklá ho používat.

„Zajímalo by mě, kdy ses naposledy myla,“ řekl sžiravým tónem. „A taky bych chtěl vědět, kdy jsi naposledy něco pořádného jedla. Žádné dítě nemůže růst jen z interní magie! Uvědomuješ si, že riskuješ jeho zdravím?“ Chtěl mluvit o něčem jiném, ale tohle nemohl ignorovat. Cítil, jak v něm bobtná zlost. „Jsi arcidémonka, Owiano! Kněžna z třetí císařovy linie!“ Sibiel se držel, aby neřval. „Jako tvůj arcikníže ti nařizují, abys všeho nechala a šla se dát do pořádku! Umyješ se, převlékneš a najíš! A jestli se nezačneš chovat zodpovědně ze své vůle,“ zavrčel, když viděl, jak vzpurně se ušklíbla, „přísahám, že

tě k tomu donutím! A jako že je Rafedaxarr náš předek, hned, jak porodíš, tě potrestám! Pošlu tě okopávat čemeřici! Co, čemeřici! Krodoší hnůj půjdeš kydat!“

Vztekle praštila špachtlí o zem. Napřáhla paže před sebe a vyčarovala zelenou jiskrnou brázdu. Vzduch se zatetelil, jak otevírala portál.

„Kam jdeš?“ zapředl Sibiel.

„Pryč,“ odsekla.

Sibiel otevírající se škvíru rázně zavřel. Přiskočil k ní a chytil ji za zápěstí. „Chtělas zase prásknout do bot? To ti vážně na nikom nezáleží? No, ještě, že jsi mě na to upozornila, drahá sestro. Když to nejde po dobrém, půjde to po zlém.“

Arrakiel popocházel po nádvoří Trixenova statku, čekal na Sibiela a s úžasem sledoval hodně baculatou Dirianu, jak krmí čirikavy. Jeho prostřední sestra, někdejší královna divokých večírků, žijící pro nejnovější boty a šaty, nabírala z ošatky zrní, rozhazovala ho po nospě. Zatímco hejno radostně šmejdilo pod jejíma nohama, mlela a mlela, jako kdyby chtěla Arrimu vynahradiť veškerý informační deficit. Arri jen příkyvoval, protože ho prostě nepustila ke slovu. Právě teď se její monolog týkal jmen pro očekávaná dvojčata.

„Grennon chce Merika a Madreda, ale mně se daleko víc líbí Evrel a Ekedden. Co říkáš?“

Arri zvedl obočí, překvapený, že mu dává prostor. „Evrel a Ekeden mi taky zní líp,“ poznamenal váhavě.

Poklidnou atmosféru venkovského dvora rozříznul drásavý ječivý ženský výkřik. Arri vylekaně nadskočil.

„To nic,“ mávla rukou Diriana. „To jenom Sibiel s matkou nutí Owianu k hygieně. Kdyby ji nehlídali, plácala by se tu zanedbaná a hladová. Máti si myslí, že přišla o rozum. Chce ji dát do léčebného ústavu na Robustue hned, jak porodí. Ale Sibiel tvrdí, že Owiana moc dobře ví, co dělá. Jejím největším problémem je spolknout svou pýchu. Teprve až to udělá, dokáže se postavit realitě čelem. A to nedokáže na Robustue ale jedině tady – u rodiny.“

Konečně se Sibiel objevil. Odvedl Arriho do pracovny, vrhnul se k láhvi na stolku a přímo z ní si přihrnul. „Jako kdybych krotil vzteklou xiru,“ zasyčel zchváceně. „Nechceš to s ní zkusit, když už jsi tady? Vy dva jste si vždycky rozuměli.“

Arri pokrčil rameny. „Nemyslím, že bych dokázal říct něco, co ještě neslyšela. Jako, že má všechno to, co jiní mít nemohou a furt není spokojená a tak dále. Spíš si myslím, že bych ji ještě víc zatvrdil. Největší vliv na ni měl odjakživa Rawantes. Ne proto, co říkal, ale proto, že k němu měla respekt. Přesně toho by potřebovala.“

Sibiel si vzpomněl na dobré mravy, vystrachal sklenice a nalil sobě i Arrimu civilizovanou dávku. „Když už o tom mluvíš, na jak dlouho to ještě s Rawantem vypadá?“

„Snad pár týdnů,“ řekl Arri. „S tím souvisí, proč jsem tady.“ Převyprávěl Sibielovi obsah rozhovoru mezi Dorresonem a Rexem,

jak to slyšel od Keren. „Nemůžeme drakům zazlívát, že s debhátary komunikují, ale stejně bychom měli zůstat ve střehu.“

„Myslíš, že Padlí si dělají naděje, že jim draci pustí Dárce života?“ zabručel Sibiel. „Byli to přece oni, kdo ho drakům zprvu nabízel. Připadá mi to z jejich strany děsně... nekoncepční. Ale, na druhou stranu, i Teggius říkal, že byl u toho, když Padlí o Rawantovi mluvili. Dokonce si ho malovali. Aisus ho prý chce proto, aby s ním mohl kšeftovat.“

„Taková poptávka je voda na Dorresonův mlýn,“ řekl Arri. „Ten blbec naši rasu nenávidí a všemožně se snaží erektiadům dokázat, že je lepší diplomat než Rex. Kdyby došlo na krájení chleba a ti dva se utkali, a kdyby Rex prohrál, nedal bych za životy Arci-Tassiů ani zlámanou grešli.“

Sibiel se zamračil. „Myslíš, že na Erektiadu hrozí převrat?“

„Flebussion by se mnou asi nesouhlasil,“ povzdechl si Arri, „ale on tráví většinu času s Rexem, zatímco já mám přes Keren přehled spíš o Dorresonovi. Mám dojem, že Doresson je na konfrontaci s Rexem permanentně připravený. Dokud je zasnoubený s Keren, spoléhá se, že se to obejde bez násilí. Ale jakmile pochopí, že tento plán mu nevyjde, začne vyvádět. Předpokládám, samozřejmě, že v této fázi nastoupím já a zabiju ho a bude pokoj.“

Sibiel obrátil oči v sloup. „Tvoje sebejistota mě fascinuje. A budu doufat, že uspěješ. Kdyby se to ale přece nějak zadrhlo, dám ti oficiální pověření. Promluvíš si s Rexem jako můj vyslanec. Předáš můj dopis, ve kterém shrnu fakta, která víme od Teggia. Ty pak ústně Rexovi zdůrazníš, že Padlí na Novém Mizeonu stojí jen krůček od zničení

Aliancí, a že je to jen naše zásluha, že to Aliance ještě odložila. To je snad od dalších pletek s Padlými odradí“

„Jo, ta roční lhůta je pryč, že?“ zamračil se Arri. „Draci to vědí. Ale právě proto, že se nic drastického nestalo, si myslím, že v tomto ohledu Alianci podceňují.“ Tázavě se na bratra podíval. „Stejně by mě zajímalo, jak to celé chcete řešit.“

„Pracujeme na tom,“ řekl upjatě Sibiel. „Ale s ohledem na tvou bezpečnost ti o tom neřeknu. Úplně stačí, když každý den trnu, že vyvedeš nějakou blbost kvůli Keren.“

Arrakiel se zašklebil. „No, tak to trneš správně. Docela se divím, že mi chceš dát nějaký zasmolený pověření k jednání s Rexem. Hm, tak dobře. Jenom, si, prosím, dál o mně nedělej iluze. Dá mi hodně práce Rexovi na plnou hubu neříct, že jeho generál je sketa.“

Sibiel se škodolibě usmál. „Vážně je čas, abys dospěl. Posuzuješ všechno jenom ze svého úhlu. Uvědom si, že i Dorreson dělá to, co dělá, pro dobro Erektiadu. Přinejmenším je o tom přesvědčený. Dokonce i kdyby se snažil Rexe sesadit, má právo se o to pokusit, ať se nám to líbí nebo nelíbí. Dorreson nemůže za to, že jsi proti němu osobně zaujatý.“

Arri konsternovaně rozhodil rukama. Bratrův objektivní a „zralý“ náhled na věc ho pořádně štvál. „No jasně! Jako kdybych od tebe čekal, že mě podpoříš!“

Přeletěli nad mozaikou obdělávaných polí k šedivému vojenskému komplexu.

„Teggius byl na cestě z laboratoří do dílen, když jsem s ním mluvil. Slíbil, že si udělá čas,“ řekl Sibiel, jakmile přistáli před hangárem s doširoka otevřenými vraty. Z budovy se ozývalo bzučení, bouchání, rachot, ve vzduchu byl cítit motorový olej i spálená guma.

„To je od něho moc šlechetné,“ zabručel nasupeně Arri. Byl na Teggia zvědavý. Za krátkou dobu, co znal Essia, se naučil mít ho rád. Nertega vídal celý život a bral ho jako inventář domu. Spolehlivého, mlčenlivého a nudného zaměstnance svého otce. Dělal se mu špatně, když si vybavil, jak nabubřele s kapitánem mluvíval, když si ještě myslel, že mu patří svět. S pubertálním „nadhledem“ Nertegoví uděloval doporučení, jak má přeorganizovat regály v rodinné zbrojnici a ten tichošlápek ho s kamennou tváří jen vyslechl. Neřekl ani slovo, přičemž si dozajista myslel něco o blbcích. Arri věděl, že vztek, který cítí, by měl přesměrovat spíš na rodiče. Proč jen nesebrali odvalu a neřekli o Nertegově pravé totožnosti svým dětem? Kdyby Owiana věděla, že Nerteg je ve skutečnosti jejím bratrancem, nikdy by se k němu nechovala s takovou přezíravostí. A kdyby Diriana znala Nertegův komplikovaný osud, dozajista by si i ona upravila žebříček hodnot a nehonila by se jen za pozlátkem a marností.

Z šera hangáru prosvětleného sprškami rudých jisker se vynořila známá postava v černém overalu. Tatáž bledá tvář zamazaná olejovými čmouhami. Zelené oči prosvítající skrze přimhouřená víčka. Světlé vlasy stažené v decentním culíku.

„Chovej se k němu slušně,“ šeptnul Sibiel, jako kdyby vytušil, nač Arrakiel myslí. „Až si spolu promluvíte, vrať se na statek. Napíšu ten dopis pro Rexe.“

„Essie, Nertegu, Teggene, Teggie,“ vychrлил ze sebe Arri, jakmile je Sibiel nechal o samotě.

Chlap se křivě usmál. „Arrakiele,“ broukl a pohodil hlavou k lavičce ve stínu vysokého stromu.

Arri sebou plácnuł na lavičku. „Rád tě vidím, vlastně vás oba,“ řekl. Bojoval s rozpaky. „S kým teď mluvím?“

„S Essiem,“ řekl ten chlap. „Jsem rád, že se ti podařilo Rawanta najít. Dokázal jsi něco, čemu nikdo nevěřil.“

„Neměl jsem jinou možnost, když jsem to předtím tak posral,“ zakřenil se Arri. „Jak bylo na Mizeonu?“

Essius zakoulel očima. „Ta hrůza, když mi Trrisiel ukázal tebechety! Hledal jsem způsob, jak vás varovat, ale nenechali mě ani na chvíli na pokoji. Nutili mě šaškovat v chrámu a zahrabávali mě do písku. Kradl jsem součástky po jednotlivých drátech. Musel jsem hledat skulinky, abych si udělal prostor, protože mě hlídali na každém kroku. Pamatuješ, jak tě Moreta chtěla pomlít? Když jsme tehdy vešli do strojovny reaktoru, připadal jsem si jako praštěný lopatou. Odmítal jsem uvěřit, že samotná arcikněžna je schopna obětovat nevinného mentálně retardovaného chudáka. Děsilo mě, že jsem se nedokázal Hokriovi postavit a zarazit to. Zoufale jsem přemýšleł, co s tím mám dělat. Ale ty ses vrhl ke skříní a začal se přehrabovat v náradí. Myšlenka na tvoje odhodlání dělat šílené věci mě na Novém Mizeonu udržela pohromadě.“